

SENTÈNCIA 98-06 DE 16 DE GENER DE 1998

CASS. ASSEGURANÇA MALALTIA: Respon a una incapacitat laboral de caràcter transitori. INVALIDESA PER MALALTIA: Valoració de les lesions. ACTES ADMINISTRATIUS: L'abast de la motivació depèn de les circumstàncies del cas. PROCEDIMENT ADMINISTRATIU: Necessitat de demanar el parer del metge assessor.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de data 18 de juny de 1997 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada per la Sra. Assumpció F.G. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, per mitjà de la qual aquella sol·licitava que fos anul·lada la decisió de la CASS d'atorgar-li l'alta laboral amb efectes del dia 18 de juny de 1996, o bé se li reconegué una invalidesa-malaltia del Grup II.

2.- En considerar-se agreujada la interessada amb aquesta resolució, va presentar recurs d'apel·lació el 10 de juliol de 1997, el qual va ser formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia l'1 de setembre següent. Mitjançant el seu recurs, la demandant sol·licita que s'anul·lin les resolucions impugnades de la CASS en no haver-se observat el procediment legalment establert. Subsidiàriament, demana que es reconegui el seu dret a continuar percebent la prestació de salari per baixa laboral, ja que la patologia que presenta no es troba consolidada, o que, alternativament, se li reconegui una invalidesa per malaltia del Grup II.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per la Sra. Assumpció F.G. se'n va donar trasllat a la Caixa Andorrana de Seguretat Social, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 22 de setembre de 1997, en el qual sol·licita la desestimació de l'esmentat recurs, entenent que la sentència impugnada ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades a la instància i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van reproduir substancialment els arguments que havien exposat en els escrits d'al·legacions anteriorment presentats.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'article 3r. del Reglament d'aplicació núm. 16 disposa, tal com afirma l'agent, que la Caixa Andorrana de Seguretat Social haurà de demanar obligatòriament el parer del metge assessor, entre d'altres casos, per a l'aplicació de l'article 24 del Reglament Tècnic, és a dir, per adoptar les decisions que procedixin sobre la prolongació de les prestacions de l'assegurança malaltia.

En el cas que ara s'examina, la pròpia resolució impugnada de la CASS fa esment del fet que el 12 de juny de 1996 es va efectuar el control mèdic corresponent, que va donar lloc a l'alta de la interessada a partir del dia 18 del mateix mes i any. Si bé és cert que l'historial mèdic incorporat a l'expedient porta data del següent mes de juliol, el seu contingut posa de relleu que va ser confeccionat en base a les dades obtingudes en aquell control mèdic i que, en conseqüència, la resolució de 13 de juny de 1996 fou adoptada després de sentir l'informe del metge assessor, tal com ho disposa l'article 3 del Reglament d'aplicació núm. 16, per la qual cosa ha de ser desestimat el present motiu d'impugnació.

Tercer.- Com ja va declarar aquesta Sala en la sentència núm. 95-43, de 27 de novembre de 1995, el requisit de la motivació dels actes administratius respon a una doble finalitat, ja que d'una banda t, l'objectiu d'evitar la indefensió de l'interessat, fent-lo sabedor dels motius determinants de la resolució administrativa de que ,s destinatari per tal de que pugui articular els mitjans de defensa m,s convenients al seu interès, i d'altra banda, fer possible la revisió de la legalitat d'aquests motius o fonaments per part dels organismes encarregats de resoldre els corresponents recursos administratius o jurisdiccionals que en cada cas siguin procedents.

En conseqüència, el requisit de la motivació no pot ser considerat de forma ritualista, sinó que el seu abast dependrà de les circumstàncies del cas, les quals exigiran una major o menor amplitud per tal de satisfer les finalitats que abans han quedat esmentades.

En aquest cas, la succinta motivació dels actes impugnats no ha impedit que la interessada pogués copsar el seu abast, ja que no hi ha discussió real sobre les malalties que pateix sinó només sobre la seva importància i consegüent valoració. L'agent ha pogut, doncs, exercir els medis de defensa adequats enfront de les resolucions que li són desfavorables de manera que s'ha d'excloure l'existència de qualsevol indefensió que pugui determinar la invalidesa de l'acte administratiu, d'acord amb el que disposa l'article 49.1 del Codi de l'Administració.

D'altra banda, consten en les actuacions tots els elements de judici que resulten necessaris per adoptar una decisió sobre el fons de la qüestió litigiosa, de manera que resultaria contrària al principi d'economia processal la reposició de l'expedient administratiu al moment en que es va dictar la resolució impugnada, cosa que només comportaria una dilació sense avantatges per a cap de les dues parts.

Quart.- Com ja va posar de relleu la sentència d'aquesta Sala núm. 94-13, de 28 d'abril de 1994, l'assegurança malaltia respon a una situació d'incapacitat laboral de caràcter transitori, de la qual cosa se'n deriva la temporalitat de les prestacions de salari que aquella comporta. En aquest sentit, l'article 24 del Reglament Tècnic disposa que les prestacions s'acordaran per a cada malaltia durant sis mesos a comptar de la primera constatació mèdica, i que la prolongació de les mateixes s'atorgarà per successius períodes de sis mesos, renovables fins a l'expiració del tercer any que segueixi la primera constatació mèdica, reservant-se la CASS el dret d'efectuar prèviament tot control que jutgi necessari. D'altra banda, el mateix precepte contempla la possibilitat de prorrogar durant un altre any les prestacions de reembossament, en el cas de que sembli que pot obtenir-se d'aquesta forma el guariment de l'interessat.

De tot això resulta que l'abonament de les prestacions de salari es pot perllongar, en el cas de malalties de llarga durada, fins a un període total de tres anys, però sempre amb la perspectiva de que, durant aquest temps, l'assegurat pugui assolir el seu guariment o, en altre cas, mantenir l'estabilitat del seu estat de salut mitjançant un tractament adequat.

Per contra, quan es tracta de seqüeles consolidades o fins i tot progressives, la Caixa Andorrana de Seguretat Social podrà acordar el cessament de les prestacions de l'assegurança malaltia, i el correlatiu reconeixement d'una invalidesa malaltia quan l'interessat pateixi una disminució de la capacitat de treball d'almenys dos terços, tal i com ho disposen els articles 28 del Reglament Tècnic i primer del Reglament d'Aplicació núm. 18.

Cinquè.- En el present cas, l'informe pericial ha confirmat les conclusions a que va arribar la CASS sobre el fet de que la gastritis hemorràgica que va motivar la baixa laboral es troba estabilitzada amb un tractament suau (Polisilan) que no precisa baixa laboral continuada.

Es cert que, a més l'agent pateix una síndrome depressiva que deriva d'una personalitat hipocondríaca i que fa convenient un tractament de psicoteràpia sistèmica. Ara bé, en cap moment manifesten els perits que aquesta patologia impedeixi a la interessada realitzar el seu treball habitual, com és requisit essencial per al reconeixement de les prestacions de salari de la invalidesa-malaltia, d'acord amb l'article 11 del Reglament Tècnic.

En conseqüència, han de ser confirmats els pronunciaments de la sentència apel·lada sobre l'alta laboral de la interessada.

Sisè.- Pel que fa a la sol·licitud de reconeixement d'una invalidesa malaltia del Grup II, la sentència apel·lada recull les conclusions de l'informe elaborat pels experts en el sentit de que la incapacitat que presenta l'actora ha de ser valorada en un 35 per cent, excepció feta de la síndrome depressiva, que no es quantifica expressament.

L'examen dels documents incorporats a les actuacions obliga a confirmar els raonaments de la sentència impugnada sobre aquesta qüestió. En efecte, la hipoacúsia de l'oïda esquerra té un caràcter lleuger o es troba completament compensada amb l'oïda dreta, de manera que l'actora no presenta dificultats de comprensió. En conseqüència, no es pot atribuir a aquesta patologia cap significació invalidant.

Tampoc s'acredita, com abans s'ha posat de relleu, que la síndrome depressiva derivada d'una personalitat hipocondríaca influeixi de manera rellevant sobre la capacitat de treball de l'actora, de manera que, ni en unió de les altres patologies quantificades en un 35 per cent, es pot considerar que concorrin els requisits establerts en l'article 1 del Reglament d'aplicació núm. 18. En conseqüència, el present recurs d'apel·lació ha de ser desestimat íntegrament.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la Sra. Assumpció F.G. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa de la Batllia el 18 de juny de 1997, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.